

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

STUDENÉ SVĚTLŮ HVĚZD

PAVEL FRITZ

JINÉ SVĚTY

STUDENÉ SVĚTLO HVĚZD

STUDENÉ SVĚTLO HVĚZD

PAVEL FRITZ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Pavel Fritz, 2021

Illustration © Luis Lara Osorio – g24studio.com, 2021

Cover art © Lukáš Tuma, 2021

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0016-2 (print)

ISBN 978-80-278-1044-4 (epub)

ISBN 978-80-278-1045-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1046-8 (pdf)

Věnováno kočce, co mi přeběhla přes cestu.

ÚVODNÍ SLOVO

Proč vůbec ztrácet čas nějakým úvodním slovem? Především kvůli čtenářům, kteří si pořídili moji předchozí sbírku *Archa zrůd* (světlo světa spatřila v r. 2016 jako knižní příloha časopisu *Pevnost*) a nyní mohou být nemile zaskočeni zjištěním, že se část povídek překrývá. Jejich hněv chvátám utišit. Z předchozí sbírky jsem převzal celkem tři kratší a jeden delší kousek, představující pouhou čtvrtinu textu. Uvážíme-li, že ony zbylé tři čtvrtiny jsou obsáhlejší než celá *Archa*, nemusí se snad cítit ošizeni.

Archa zrůd představovala dosti netradiční žánrový mix, bezstarostně přeskakující mezi fantasy, sci-fi a hororem. Vzdor tomu byla velmi vlídně přijata (nominace na čtenářskou cenu *Aeronautilus* v kategorii *kniha roku*), přičemž k nejlépe hodnoceným patřily povídky ze škatulky hard sci-fi. A právě tyto texty přebírám. *Studenté světla hvězd* již sleduje výhradně tvrdou sci-fi linii, takže dobře zapadnou.

Co tedy následující stránky obsahují?

Za prvé onu převzatou čtveřici sestávající z povídek: *Bestie*, *To, co milovalo Arthura Brookse*, *Archa zrůd* a *Zahrada slepců*.

Dále tři povídky, které si velmi dobře vedly v soutěžích a byly otištěny na stránkách časopisu *XB-1* či ve sborní-

ku *Mlok: Lovci vraků, Čau zítra a Mrtví od Krakenova moře*.

A konečně texty napsané přímo pro tuto sbírku. Konkrétně dvě povídky a závěrečnou novelu, jež svazku co do délky dominuje: *Pláž, Roky naší lásky a Kam plují harmy*.

Přiznávám, že bezedné hlubiny vesmíru mě vždy fascinovaly, i když zastávám názor, že čím později zažijeme nějaké to setkání třetího druhu, tím lépe pro nás. A že nadšence, snažící se upozornit na polohu naší planety vysíláním signálů v rámci projektu SETI, by měl navštívit někdo uvážlivý, zvyklý pracovat s tlumičem. Každopádně jste-li fandové nezmapovaných hvězdných dálav jako já, snad Vás alespoň část textů osloví. A shledáte-li sbírku zajímavou, můžete sáhnout i po některém z dvojice mých sci-fi románů. Jedná se o tituly *Letka 307* (deník stíhacího pilota svádějícího boje v záludném vícerozměrném hyperprostoru) a *Přístav u řeky Styx* (pohnuté osudy expedice zkoumající oceán na Jupiterově měsíci Europě). Druhý z titulů si vysloužil nominaci na cenu *Akademie SFFH* v kategorii *nejlepší původní čes. nebo slov. kniha*.

Přeji příjemnou četbu.

PLÁŽ

Šero a pach vlhkosti. Vrásčitá pokožka starce.

Přitiskl si hlaveň očkovací pistole k rameni a chvíli čekal, až se mu přestane třást ruka.

Bodnutí.

Obraz v zrcadle.

Vychrtlá, do půli těla obnažená postava s vystoupilými oblouky žeber a porůznu rozesetými tmavými fleky. Hrudník jako mapa bojiště. Co flek, to jedno vítězství nad infekcí. Nikdo jiný nezvítězil tolikrát. A nikdo jiný nepřežil tak dlouho. Ani z poloviny. Svým způsobem na sebe mohl být hrdý.

Mimoděk otestoval prsty tuhé, škrábající strniště. Jako by si naproti němu hladil bradu někdo cizí. Nepoznával se. Už dávno. Dobronzova opálená tvář lemovaná prstencem rozcuchaných, stříbrem prokvetlých vlasů dávno pozbyla veškeré civilizované rysy či uchopitelný výraz. Pravěký lovec, jemuž chyběl jen pazourkový oštěp v ruce.

Rty mu zkrivil úšklebek. Ještě tak dva dny a oholí se. Možná i osprchuje.

Ale to nespěchá. Teď se těšil ven.

Natáhl si košili a připjal opasek s výzbrojí.

Pořád ještě frajer.

Opustil potměšlou, spartánsky vybavenou místnost a vstoupil do chodby. Neosvětlené stěny vrhaly matné

platinové odlesky, vzduchotechnika třicet let starého vaku tiše sípala.

Zázrak, že pracovalo ještě něco.

Zvolna kráčel krátkou, tisíckrát prošlapanou trasou. Nefunkční dezinfekční komora s otvory sterilizačních trysek, nefunkční přetlaková komora.

Oko fotobuňky.

Skřípot mechanismů.

Deska zajíždějící do strany.

Bělostná pláž odrážela sluneční paprsky s takovou intenzitou, že na okamžik přimhouřil oči. Ruka mechaniky zabloudila k pouzdru s pistolí. Smrt umí být rychlá. A obzvlášť miluje oslněné.

Opatrně sestoupil po primitivních stupních z naskládaných kamenů.

Vzduch rezonoval křikem létajících potvor, kterým ze zvyku přezdíval ptáci.

Oceán šuměl.

Ušel pár desítek metrů a stále se rozhlížel. Před sebou měl široký pruh písku omývaný vlnami, po pravici nevysokou dunu porostlou křiklavě barevnými *chobryty*.

Idylický klid, jemuž nevěřil ani to letargické šplouchání.

Ohlédl se a spatřil v celé nádheře svůj domov.

Povlakem plísňě potažený trup raketoplánu vazel zčásti na souši, zčásti v moři. Letošní jarní bouře, provázené obzvlášť silným vlnobitím, způsobily, že se propadl ještě hlouběji do měkkého podloží.

Mimoděk stočil zrak vzhůru. Ačkoli ji nemohl spatřit, tušil, že tam někde je. Že neustále krouží na orbitě. Ob-

rovská, vyhořelá, zčásti roztavená mateřská loď. Obklopená mračny vražedné radiace.

Ponurý kolos, kdysi vydávaný za zázrak techniky... Ale pýcha předchází pád. To věděl už autor starořecké báje o Ikarovi.

Prásk!

Vrhl bleskový pohled přes rameno.

Cosi ukrytého za vrakem vystřelilo kolmo do výše a s třesknutím dopadlo na jeho střechu. Hadí obluda nepředstavitelných rozměrů ho zaměřila žlutýma očima, prohnula tělo a během vteřiny zdolala zbylých padesát metrů.

Ani se nepohnul.

Hlava jen o málo menší než on připlula téměř na dosah a roztáhla tlamu plnou vražedných nožů.

Také se usmál.

Bůh ví, jak dlouho číhal Oliver svinutý ve slepém úhlu kamer, jen aby ho překvapil. A opravdu uspěl. Také z něj číselo přímo hmatatelná pýcha.

Ucítil teplo na hrudi. Tohle byly nejšťastnější okamžiky, jaké ještě zažíval. Když spolu hráli své dětinské hry. Když si neohrabanými gesty vyznávali lásku. Když se beze slov ubezpečovali, že jsou tu jen a pouze jeden pro druhého.

Pořád měl proč žít.

Vyhlídku na další den v Oliverově společnosti ho naplnila pocitem hlubokého vděku. Nic netrvá věčně, ale dokud je stůl prostřený, budou hodovat. Dnes je dnes a zítra je zítra.

Had sklonil hlavu, nabral rychlost a začal kroužit okolo. Schválně ho zasypával mračny písku.

„Nech toho, ty darebáku!“

Reakce byla okamžitá. Zvíře zastavilo, ale ne proto, že by mělo z člověka respekt. Spíš chtělo vidět, jak se oprašuje. Jestli má hravou náladu, vlétne za chvíli do vody a pro změnu ho zmáčí. V tomhle horku celkem příjemné osvěžení.

„Dneska půjdeme až za *Jehlu*.“

Oliver na něj shlížel z třímetrové výše. Skýtal fantastickou podívanou. Žluté a modré šupiny se na oválném těle skládaly v elegantní mozaiku, hlava zdobená křiklavě rudými rohy a fialovou hřívou vypadala jako z nějaké kýčovitě pohádkové ilustrace. Barevné orgie charakteristické pro celý tento svět. Pítoreskní zjev doplňovaly dva nefunkční bílé výběžky volně visící kus pod hlavou. Při pohybu se šaškovsky klátily a poletovaly. Přezdíval jim bábrlata.

„A žádné vylomeniny. Slyšíš?“

I když to bylo bláhové, často a zřetelně na něj mluvil. Doufal, že alespoň některým slovům rozumí. Přinejmenším pozorně naslouchal.

„Ano, vylomeniny,“ zopakoval a potřásl hlavou. „Jako právě teď. S tím pískem. Podívej se, jak vypadám. Ale také mám radost. Děkuji, žes na mě čekal. Překvapil jsi mě.“

Opravdu byl rád. Někdy trvalo dlouho, než ho dokázal přivolat. Takhle mohli vyrazit hned.

„Tak pojď.“

Had se odvrátil a vyrazil po pláži. Musel zkontrolovat, zda je terén čistý. Jeho chráněncem byl příliš zranitelný.

Kráčel za ním a brzy minul velký kámen, nejzazší hranici, kam si troufal bez ochrany bodyguarda. Na většinu zdejších predátorů by pistole dojem neudělala.

Rudé *chobryty* lemující pláž připomínaly tvarem podmořské korály, nad hlavou mu prosvištěla letka bleskurychlých *lolegů*. Vyprovodil ptáky pohledem. Špičatá křídla se třpytila jako posázená diamanty, ale zblízka příliš půvabní nebyli. Zkrabatělým hlavičkám dominoval kleštovitě zahnutý zobák a jediné velké oko. Souboj o vůdcovství v hejnu obvykle končil jeho vyklovnutím.

V duchu se otrásl. Všechna ta barevná nádhera kolem, všechna ta zraku lahodící fauna a flóra... Nic než drápy a jed. A pod povrchem neviditelné, vysoce infekční podhoubí. Zákeřná genetická chiméra nenávidící vetřelce. Cizí DNA se tu netrpěla. Cizí DNA bylo třeba zlikvidovat. Zlikvidovat nebo podmanit.

Mimoděk se mu vybavilo pár výjevů z dob, kdy ještě nebyl sám.

Malá komunita trosečníků. Cizí svět. Víra, naděje a sny tváří v tvář neodvratnému. Procesí stínů.

Zkusil prchavé obrazy rozehnat, ale bylo pozdě. Pandorina skříňka vzpomínek už se otevírala. Známé scény, známé tváře, známá gesta. Známé dialogy. Tisíckrát přehraný film. Příběh ztracených.

„S Willem to nevypadá dobře.“

„Je citlivější k nákaze než my?“

„Ne k nákaze. K inhibitorům. Nezvládá stejné dávky léků. Autoimunitní reakce se vymykají kontrole. Jsem bezmocná. Musím vysadit všechny látky řady S.“

„To bude jeho konec.“

„Ano. Během pár týdnů skončí jako Ben.“

„Sebastian to ví?“

„Řeknu mu to po večeri.“

Seděli s Elis před vrakem a hleděli na moře. Slunce zapadalo. Pod hladinou začínala velkolepá světelná show tvorů využívajících bioluminiscenci. Vzduch byl vlhký a teplý. Plný vůní a virů.

Drželi se za ruce. Úkosem si ji prohlížel. Když se setkali poprvé, nepřipadala mu krásná. Jen sympatická. Kulatá tvář, světlé, rovné vlasy. Plná energie. Rozhodná. Sebevědomá. Veselá. Rychle se sprátelili, ale po fyzické stránce propadl jejímu kouzlu až zde. Na pláži, která se stala jejich vězením. Peklem i rájem. Halucinogenním snem.

„Podívej, hylemie,“ ukázala k obzoru.

Daleko od pobřeží se mořskou hlubinou sunulo cosi obrovského, rudě zářícího.

„Když umíral Benjamin, taky se objevila. Pamatuješ? Jako by se přišla rozloučit.“

„Will ještě neumírá. A tohle monstrum tu loví často.“

Položila mu hlavu na rameno, což dělala zřídka.

„Oni pro nás nepřiletí... Nepostaví novou loď.“

„Já věřím, že ano.“

„Ani by nás nenašli. Ten skok byl úplně neřízený. Reaktor už se tavil.“

„Neztrácej naději. Nikdy neztrácej naději.“

Pláž se mírně klikatila, chůze v měkkém písku byla náročná pro nohy. Míjel známá zákoutí a občas zamával vpředu postupujícímu Oliverovi.

Zhruba třímetrová duna po pravé straně tvořila hranici, za níž bujela vegetace všeho druhu. S respektem upřel zrak na hustý lesík vyplňující úžlabinu mezi dvě-

ma pahorky. Jedno z nejvražednějších míst široko daleko. Pokud měl někdo na Zemi pocit, že ví, co znamená slovní spojení *masožravá rostlina*, pak se pletl. Z téhle houštiny cesta ven nevedla. Až k němu zanesl vítr puch rozkládajících se mršin. Věděl, že jich uvnitř tlí spousta. Ležely na zemi, houpaly se ve větvích, putovaly napříč porostem. Nezištně předávány od stvolu ke stvolu. Bože milosrdný... Formy života, co tam sídlily, nešlo popsat. Ani rostliny ani zvířata. Cosi třetího. Pevně zakořeněné v zemi, ale s mozkovými ganglii a obličejí. Nebo něčím na způsob obličejů. Dokud měli průzkumné sondy, tak les systematicky studovali. A pak se jim o těch zrůdných rozvětvených bytostech zdálo. Že nějak pronikly do raketoplánu. Přezdívali jim *klátivá smrt*.

Ušel zhruba půl kilometru, když jeho strážce znehybněl. Doslova zkameněl v postoji signalizujícím nejvyšší nebezpečí. Zapátral po příčině.

„A sakra...“

Další dva *amapythoni*. Oba o třetinu delší než Oliver. Hlavy s rudými rohy a fialovou hřívou obráceny jeho směrem.

Napjatě těkal zrakem z jedné strany na druhou.

Nezvaní hosté našťestí leželi dost daleko. Byli tak velcí, že se rozprostírali hned přes tři pahorky. Fantastická podívaná. I na zdejší poměry.

A smrtelné nebezpečí pro Olivera. Kvůli člověku by se pohnout zřejmě neobtěžovali.

Čas jako by na pár vteřin ustrnul, pak napětí opadlo. Všechny tři rohaté hlavy se ve stejný okamžik odvrátily a začaly věnovat pozornost něčemu jinému.

Vypustil vzduch z plic. Kdyby tušil, že sem zavítají hned dva jeho příbuzní, nikdy by přítele takovému riziku nevystavil. Ale nebezpečí bylo zažehnáno. Dohodnuté příměří platilo. Navíc se odteď nemusel obávat ani *kryvel*. Trojice *amapythonů* je udrží v uctivé vzdálenosti.

Došel k čekajícímu Oliverovi a pohlédl do jeho žlutých očí. Had se již uvolnil, lehký náklon značil mírné pobavení. Věděl, jaký šok člověk právě prodělal. Pak vyrazil znovu vpřed.

Pokračovali v cestě.

Moře šplouchalo, *lolegové* prolétali nízko nad zemí a dvojice vzdálených *amapythonů* zvolna mizela za terénními nerovnostmi.

O kus dál spatřil rozkládající se, zle potrhanou mršinu. Zkušeným okem ji ohodnotil. Čtvernožec velký jako prase. S hustou nazelenalou srstí. Zřejmě schopnou fotosyntézy. Část sežrali predátoři, zbytek nechali ležet ladem. Jak jim ukládal instinkt. Ohlodat kořist až na kost bylo pro místní dravce i mrchožrouty tabu. Ani hlad neomlouval. Tyto netknuté zbytky hrály ve zdejším ekosystému klíčovou roli. Umožňovaly oběti povstat k novému životu.

Představovaly jakýsi přírodní inkubátor.

Vzpomínal, jak krátce po ztroskotání jen nevěřičně valili oči, když jim na pitevních stolech ožívaly rozporcované exempláře odlovené k výzkumným účelům.

Libovolný kus masa mohl posloužit jako stavební materiál pro zformování embrya.

A pěkně vitálního.

Transformace mrtvé tkáně mívala velmi dynamický průběh. Buňky se začaly dělit jako rakovinný nádor a rychle nabývat anatomické rysy. To však stále nebylo to nejúžasnější. Tohle by samo o sobě zkušenými biology neotřásl.

Opatrně se naklonil.

Po nevábne hroudě přeběhla lenivá vlna. Podle očekávání... Skrytý novorozenec se živil tím, co mu disciplinování masožravci ponechali.

Skutečný zázrak představovala absence jakýchkoli fylogenetických a evolučních mantinelů při formování zárodku.

Výsledek nešlo nijak předpovědět. Příroda hrála v kostky. Ze chciplého prasete mohl vylézt krab, pták či třeba obří *amapython*. Zkrátka libovolný živočišný druh. A jak to fungovalo na molekulární úrovni? Prostá odpověď na tuto otázku představovala zároveň klíč k největšímu tajemství zdejšího světa. K jeho zcela nečekané podstatě.

Všichni místní tvorové totiž disponovali identickou genetickou výbavou. Všichni měli geny všech. A jen náhoda rozhodovala, jaká sada bude aktivována v okamžiku zrození.

Šlo bez nadsázky říci, že celou planetu obývá jeden jediný organismus. Chiméra, s jakou se lidstvo ve vesmíru zatím nestřetlo. Chiméra, vůči níž byly jeho vlastní geny beznadějně recesivní.

Ta vnější různorodost byla jen hrou.

Hrou, kterou lidé neuměli hrát.

„Bože, Dagu, musíš s ním promluvit. Ať si tu haksnu nechá uříznout!“

„On věří, že to nebude nutné. Výsledky testů jsou příznivé.“

„Příznivé? Už mu z toho novotvaru něco raší! Vypadá to jak pavoučí nohy. Má to i klouby!“

„Je to benigní nádor. Nešíří se směrem dovnitř. Až trochu stabilizujeme hemopoézu, půjde pod nůž.“

„A pak rovnou do urny... Jdi do prdele!“

„Už si nechal uříznout všechny prsty.“

„Tak pozdě, že se pokoušely odplazit!“

Potřásl hlavou.

Oliver se vrátil a čekal na něj. Dvojice bílých bábrlat mu zplihle visela pod hlavou. Zjevně nechápal, co je na té mršině k vidění. Sám konzumoval výhradně čerstvé maso. Maso, které dodýchalo v sevření jeho strašlivých zubů.

„Tak pojď,“ přikývl. „Jsem zvědavý, jestli Nagava ještě žije.“

Znovu vyrazili.

Vzduchem proplulo hejno klíšťat nadnášených meta-novými vaky, hluboko pod pískem cosi velkého změnilo svoji polohu. Obloukem místo obešel. V dáli už se černaly siluety prvních skal.

Obloha byla bez mráčku, slunce příjemně hřálo. Až udeří vedra, tak se tu takhle spokojeně procházet nebudou.

„S Nagavou by ses poprat nechtěl, co?“ křikl.

Had po něm šlehl pohledem.

„Nandal by ti to.“

Další pohled.

„To víš, že jo. Nandal.“

Ve skutečnosti by byl Oliver jasným favoritem. Ani *ragalgon* neměl na *amapythona*.

V následujících minutách dorazili na práh skalního města.

Z písku vyrůstaly vysoké kamenné věže vrhající temné stíny, vše halilo nepřirozené ticho. Domov obra.

Had se esovitě proplétal mezi překážkami a brzy mu zmizel z očí. Zvolna kráčel za ním, pak ucítil charakteristický zápach.

Ten zápach mu prozradil, že Nagava stále žije.

Pomalu obešel neforemnou kamennou sošku pokrytou lepavými vlákny a vzhlédl vzhůru.

Na vrcholu rozeklaného hradu nehybně spočívala špinavě žlutá chobotnice s chapadly upatlanými slizem, bělavá vlákna ovíjela všechny skály v dohledu. Některé vypadaly jak kokony. Písek dole byl poset kostmi.

Oliver zaujal taktické postavení o pár desítek metrů dál.

Nagavu si prohlížel na jeho trůnu již mnohokrát a všechny návštěvy probíhaly klidně. Nic dramatického. A žádné vzrušení neočekával ani dnes. Možná ale měl. Chvilí stál, stínil si dlaní oči a vychutnával bizarní scénu. Vládce vystavený palbě slunečních paprsků mu připadal zcela apatický. Dokonce pojal podezření, že dřímá. Pak byl ve vteřině vyveden z omylu. Ani se nestačil pořádně leknout.

Začalo to dole. V místech, kde stál.

Jedno mrknutí oka a spatřil kolem sebe ptáky. Přilétali zezadu a vyhýbali se mu zprava i zleva. Byli tak rychlí, že připomínali rozmazané šmouhy. Další mrknutí a celé hejno vézelo ve třpytivé síti, která se napnula mezi dvojicí věží. Jen sebou bezmocně házeli a tloukli křídly. Vůbec nepostřehl, kdy Nagava šukbl chapadlem.

Létající tvorové představovali pro obludu jen drobné sousto, obvykle lovila větší. Nelétavé. Bylo třeba opatrně vybírat místa, která nemá pekelný rybář pod kontrolou.

Přemýšlel, co by se stalo, kdyby v nějaké z jeho pastí skončil on. Zřejmě nic. Oliver měl bleskurychlý start. A když viděl, že jeho chráněnci jde o život, měnil se v nepřítelnoho ďábla. Také nechtěl zůstat sám. Přitom vládl neuvěřitelnými fyzickými schopnostmi. Na vrcholu té skály by byl za pár vteřin.

Ale ani Nagavu neradno podceňovat.

Každopádně pro dnešek viděl dost. Oželel pohled, jak si lovec přitahuje třepotavou kořist, zvolna vycouval a o pár kroků se vrátil. Pak začal nebezpečné místo obcházet po okraji moře. Místy musel zabrousit až do vlhkého písku, kde mu boty co chvíli olízla lenivá vlna.

Had opět zaujal místo v čele.

O pár set metrů dál skal ubylo a pláži se vrátila zhruba původní podoba. Na rozehřátém kameni odpočívala žlutočervená ještěrka se šesti nohama a velkou trojúhelníkovou hlavou. Věnovala mu šibalský úsměv. Její plivance obsahovaly velmi účinný neurotoxin.

„Nežeň tak, Oliver! Nikam nespěcháme.“

Dostatek místa mu umožnil kráčet opět v bezpečnější vzdálenosti od hravých vln. Že je to rozumné, dosvědčo-

val dlouhý pás rozrytého písku mířící k moři a pokračující i pod hladinou. Cosi zuřivě bojovalo, aby nebylo odvečeno do hlubin.

Jinak šlo o velmi klidný úsek.

Tak klidný, že se v jeho mysli opět začala prolínat přítomnost s minulostí. Mnoho vzpomínek časem vybledlo a zanechalo po sobě jen mlhavý, neuchopitelný pocit jako sen nad ránem, ty klíčové však zůstávaly jasné. A do smrti se na tom nic nezmění.

„Prosím, Elis. Vždyť je to šílenství...“

„No tak, Dagu, láska, bude to krásné, uvidíš. Věř mi.“

„Je to hrozné riziko. To přece víš.“

„Jsme oba imunní. On bude také.“

„Nejsme imunní. Stále potřebujeme léky.“

„Ano. Ale už víme jaké. Můžeme je syntetizovat donekonečna. Nikdy nám nedojdou. Ani jemu.“

„Zvaž to ještě. Prosím.“

„Co mám zvážít? Potrat? Ty nechceš, aby se narodil?“

„Vůbec jsem netušil, co plánuješ. Myslel jsem, že naše milování je bezpečné.“

„Dagu, Dagu, tohle není nebezpečí. To, co v sobě nosím, je nový život. Naše dítě. Tvůj syn.“

„Bože...“

„Přece tu nechceš celé ty roky jen tak sedět a čekat na smrt. Rezignovat na normální život. Na své lidství. Všeho se vzdát. To by bylo zbabělé. A ty zbabělý nejsi. Spolu to zvládneme. Není to zas taková věda.“

„A to tu má zůstat sám? Až jednou zemřeme, co s ním bude? Co?“

„Ale on nebude sám. Oni pro nás přiletí. Nenechají nás v tom.“

„Nikdy jsi tomu nevěřila.“

„A tys mě učil, že v sobě mám chovat naději. Všechny jsi nás to učil. William byl kapitán, ale tady dole jsme vzhlíželi k tobě.“

„Nikdo ke mně nevzhlížel.“

„Já ano. Dal jsi mi odvahu. Dal jsi mi sílu.“

„Elis...“

„Porodím ti syna. I proti tvé vůli. I proti vůli všech. Nikdo a nic mě nezastaví. A naučím ho, cos učil ty mě. Že dokud žijeme, naděje neumírá. Už se mi to nepokoušej rozmluvit.“

Byla jak zdrogovaná. Neviděla, neslyšela. Těšila se na dítě. Upínala se k té chvíli. Ignorovala zděšení ostatních. Zpočátku alespoň normálně komunikovala, ale když pokročil rozklad její psychiky, začala se uzavírat do sebe. Všechny podezřívala, že ji chtějí o to malé připravit. A pak onemocněla.

Povzdychl si a potřásl hlavou. Tolik let...

Doposud víceméně rovnou linii pobřeží narušila hluboko zaříznutá zátoka, jejíž obcházení bylo díky sypkým dunám poměrně zdlouhavé. Při postupu náročným terénem zabloudil zrakem k průzračně čisté vodě a všiml si na dně ležícího opancéřovaného monstra. Zřejmě chciplý *irevador*. Kolem se hemžily medúzy a zpoza pokrčenné krabí nohy vyplul malý hbitý žralůček. Buďto se chtěl na mršini přizivit, nebo se z ní zrodil. Druhovápodobnost se tu nedržela. Dobře, že byl obří krab mrtvý. Byli to vzteklí hajzlové.

Na druhé straně zátoky pokračoval opět rychlejším krokem. Světla ubylo, slunce zakryly rudé cáry. Obezřetně oblohu sledoval, ale zatím mu hlubší vrásky nedělala. Z těchto okrových mraků pršet nebude.

Oliver se vrátil a otřel se o něj čumákem.

Další úsek cesty byl poměrně monotónní. Pláž lemovaly velké kaktusovité rostliny s dlouhými trny, ze zvířat zahlédl jen obří myš, která si v té zmeti ostrých bodců zřídila bezpečný úkryt. Její srst se doslova hemžila vypasenými černými brouky, což vypadalo hrozně, ale šlo o symbionty.

Sílící vítr mu chladil tvář a čechral vlasy. Na moři přibýlo vln.

Využil toho, že had zůstal poblíž a začal konverzovat.

„Víš, kdo to byli Argonauti?“ houkl na něj.

Žádná reakce.

„Argonauti byli Řekové. Největší hrdinové. Jeden silnější než druhý. Měli tu nejlepší loď na světě. Loď s plachtou. Naprosto úžasnou. Jmenovala se Argó. Plula po vodě.“

Stále nic.

„Hledali zlaté rouno. Takovou vzácnou věc. V podstatě to byla stažená kůže.“

Krátký lhostejný pohled.

„Jo, stažená kůže. Ze zvířete.“

Oliver si odfrknul a potřásl fialovou hřívou jako kůň. Když ho něco nebavilo, dával to ostentativně najevo.

„Jen pěkně poslouchej, ty halamo. Trocha klasického vzdělání neuškodí ani přerostlému hadovi. Takže tahle parta Řeků plula pro rouno. Někam daleko. Někam, od-

kud se ještě nikdo nevrátil. A teď pozor. Teď přijde pointa. Víš, proč ti o nich vyprávím? Protože já jsem vlastně taky Argonaut. Taky hrdina, slyšíš? Mořeplavec. Objevitel!“

Udeřil se pěstí do hrudi na znamení vlastní důležitosti.

„Taky jsme měli skvělou loď. Obrovskou. Nejlepší, co kdy byla postavená. Jmenovala se *Ariana Astra*. Plula vesmírem. Mezi hvězdami. To bylo naše moře. To byl náš oceán. A taky jsme hledali zlaté rouno. Ale ne nějakou vypelichanou kůži. My hledali inteligentní život. Tvory, jako jsme my. Tvory, co umějí myslet. Za tímhle přeludem se honíme odnepaměti. Celé lidstvo. Ale je to marný. Vesmír nikoho neukrývá. Sem tam sice nějaký život najdeme, ale ne inteligentní. Ani žádné signály, nic. Asi jsme v něm s tou inteligencí sami.“

Do posledních slov se mu vkradl smutek, což poprvé vzbudilo Oliverův zájem. Rozuměl spojitosti mezi intonací a emocemi, ale s účastí to nepřeháněl. Jen si ho úkosem přeměřil a dál s šustěním brázdil měkký písek.

V dáli se zablýsklo.

Zaplavil ho pocit marnosti. Vždy to bude jen samomluva. Nemá smysl si nic nalhávat.

Vítr zvolna nabýval na síle, obloha se zatáhla téměř celá.

Svaly na nohou o sobě začínaly dávat vědět.

Pokračoval s hlavou skloněnou a okolí příliš nevnímal. Bilancoval. Jeho existence dávno pozbyla veškerý směr i cíl. Jako by uvízl v časové smyčce. Vše se opakovalo tolikrát, že mu jednotlivé cykly vzájemně splývaly. Spánek, vaření, procházka po pláži, očkovací pistole. Ob-

časné hrátky s palubním radioteleskopem. Nekonečná symfonie marnosti. Zemře tady, to věděl. Ani by už nechtěl dožít jinde.

Když konečně vzhlédl, spatřil v dáli první z tmavých pahorků.

Už to nebylo daleko.

Přidal do kroku a přitom cítil, že se brány paměti opět nezadržitelně otevírají. Vzpomínky vyplouvaly z hlubin jako lodě plné duchů. Vzpomínky na noc, kdy za kovovými stěnami skučel vítr o poznání silnější než dnes. Vzpomínky na křik a krev. Vzpomínky na široce roztažené nohy.

„Dýchej, Elis! Tak dýchej!“

„Vynechává jí srdce!“

„Už to bude!“

Ta nejhorší práce zbyla na něj. Roztahoval holýma rukama rodidla, unikal hlouběji a hlouběji, až v dlani ucítil pohyb. Neměli žádné nástroje. Operační sál nepřežil nouzové přistání. Jen laboratoř.

Prudce se zmítala.

„Bože, ta má sílu!“

Na okamžik vzhlédl. Přesně v okamžiku, kdy žena prohnula záda do oblouku a vychrlila cosi z úst. Sebastian, sedící u její hlavy, byl rázem kropenatý fleky. Levicí si otíral tvář a rozmazával stříkance do táhlých šmouh.

„Tak dělej!“

Nečekaně těžký plod konečně vyklouzl ven a zmítal se mu v zakrvavených rukavicích. Hrůzou jen zalapal po dechu. Elis řvala.

Nedokázal by popsat, co drží, ale kdysi, v časnějších fázích vývoje, to zřejmě směřovalo správným směrem. Místy ještě dokázal rozeznat dětské rysy. Zbytek už se ubíral zcela jinou cestou. Cestou do nejhlubších pekel. Infekce popustila uzdu své zvrácené fantazii.

Bylo to strašné.

Přestože ta zrudnost neměla sebemenší právo na existenci, bojovala o život jako vzteklá krysa. Až sebou pupeční šňůra škubala.

„Dejte mi ho!“ zavyla žena.

Ten výkřik se mu zařízl do mozku jako nůž. Netušil, že Elis ještě vnímá.

„Dejte mi ho!“

„Tak jí ho dej!“ řval Sebastian.

Pohlédl na něj a zavrtěl hlavou. Doufal, že se dovtípí.

„Chce ho držet v rukách!“

Znovu zavrtěl hlavou.

„Vždyť je slepá!“

Nedal jí ho. I po hmatu by rozeznala, že ten dravec nenáleží k lidskému rodu. Že se její bláhové sny obrátily v prach a popel. Že umírá zbytečně.

A pak už jen ležela. Bezvhládná. Zacákaná vlastní krví. S očima obrácenýma v sloup. A ten bastard stále žil. Bylo jejich povinností to skoncovat. Pokud možno rychle.

Sebral skalpel a jako v transu udělal hroznou věc. Několikrát bodl do té pištící hmoty, aniž tušil, kde má vlastně klíčové orgány. Přihlížející Sebastian mu pozvracel záda.

Ale furt to žilo. A naříkalo. Zmetek vzniklý kombinací lidských a nelidských genů nechtěl umřít.

Nakonec zcela zpanikařil. Vzal křížence do dlaní, proběhl chodbou a vyskočil ven. Na nebi zářily hvězdy, moře bylo vzdálené jen pár kroků. Zastavil, až když mu voda dosahovala po pás. Pak hodil. Jak nejdál dovedl. Obětoval vlastního potomka zdejšími dravci.

Ještě dnes se mu při té vzpomínce trásly nohy.

Promnul si dlaní tvář a pohlédl před sebe. Pahorky se přiblížily, ale pořád to bylo kus cesty. Oliver si vypracoval slušný náskok.

Trvalo měsíce, než se trochu sebral. Než přestal křičet ze spaní. Než začal znovu žít.

Než z něho byl zase chlap.

A pak se to, co měl za mrtvé, jednoho podvečera vrátilo domů.

Mraky zhoustly, pláž tonula ve stínu.

S hlavou plnou prolínajících se obrazů zdolal posledních pár set metrů a začal stoupat do mírného svahu. Pahorky byly holé, tvořené mimořádně hutným jílem, jemuž vděčily za své neobvykle tmavé zbarvení. Jediné místo na kilometry daleko, kde šlo vykopat hroby a uložit ostatky, aniž by je okamžitě spořádala podzemní havěť.

Krátce se ohlédl.

Pláž jako světlý půlměsíc ubíhala donekonečna zpátky, dál ve vnitrozemí převládala chaotická vegetace s četnými mýtinami. Tam mezi těmi keři a stromy by nepřežil ani s Oliverovou ochranou. Všemožní drobní zabijáci by se mu rychle dostali na tělo. I ti středně velcí.

Zůstane navždy věznem úzkého písečného pásu, kde život bují méně divoce a kde lze nebezpečí odhalit alespoň s mírným předstihem.

Pahorky navazovaly jeden na druhý propojeny mělkými sedly, v dálce rozeznal ten největší s tupými bodlinami náhrobků. Vypadal jako ježek. Leželi tam všichni, ale on chodil jen za Elis.

Oliver už se plazil nahoru. Byl nesmírně opatrný, aby svým mohutným tělem žádnou z desek nerozdrtil. Věděl i to, která je nejdůležitější.

Došel k němu a letmo zkontroloval, zda nápis nepotřebuje vyčistit. Nepotřeboval. Zde odpočívala žena a matka, která vzdor všemu chtěla přivést na svět nový život.

Usedl na hromadu kamení a jílu. Had položil svoji obrovskou hlavu vedle hrobu.

Vítr tu nahoře hvízdal opravdu ostře. Oblohu pokrývala narudlá mračna, jen na horizontu lemoval mořskou hladinu pás jasného světla. Sem tam se tiše zaklíkal vzdálený blesk.

Minuty plynuly.

Pak se had napřímil a krátce rozhlédl. Hřívá mu vlála, dvojice bílých bábrlat pod bradou volně plandala. Ta bábrlata byla tím jediným, čím se odlišoval od ostatních *amapathonů*. Pár drobných dětských ruček s kulatými prstíky. Z dále téměř nepostřehnutelná ozdoba.

Nohy ho bolely a rád by poseděl mnohem déle, ale nechtěl se vracet za tmy. Čas myslet na zpáteční cestu.

BESTIE

„To je fantastický,“ zavrtěl nevěřičně hlavou klečící muž. „Všechny ty rošty jsou plně aktivní. Někde tu musí být mohutný energetický zdroj.“

Mahony mlčky pozoroval hubeného vědce testujícího kvantovým detektorem povrch mřížované kovové lávky, na které stáli. *Jak je to, kurva, možný, pomyslel si, tahle planeta je přece opuštěná nejmén tři tisíce let.*

„Je to zřejmě *Lowardovo pole*. Tak silný, že ho zachytím i tímhle primitivním krámem. O něčem podobným se vždycky mluvilo jen teoreticky. Jestli tenhle labyrint vážně postavili Harudané, tak měli ještě vyspělejší techniku, než jsme kdy hádali.“

Jedna ze dvou postav u protilehlé stěny se podrážděně pohnula. „Na to ti seru, co je to za pole!“ vyštěkla ostře. „Radši vymysli, jak odsud vypadnout!“

Mahony nespokojeně zkrivil rty. Muži stojící naproti němu měli na hlavách lehké taktické helmy se sklopeným hledím a rozsvícenými čelovkami, jejichž záře se mu zabodávala do očí a ztěžovala přímý pohled. Vše, co viděl, byly dvě výstrojí ověšené siluety obklopené světelnou aurou a změt kovových prutů pod jejich botami. Všude dál panovala ebenově černá tma. Scott podle očekávání ztrácel nervy nejrychleji.

„Tohle pole nám blokuje spojení?“ zeptal se klidným hlasem druhý z dvojice.

„Nepochybně,“ přikývl klečící vědec a vstal. Lesklé hledí mu zakrývalo většinu tváře s výjimkou úst a špičaté bradky.

„Já to nechápu,“ rozhodil rukama nervózní chlap. „Muselo to bejt někde v týhle oblasti. Kam se mohla ta posraná šachta ztratit?“

„Nikam se neztratila,“ poznamenal Mahony znechuceně. „My jsme se ztratili. Nejspíš jsme prošli do sousedního sektoru, co vypadá podobně. Měli bychom začít prohledávat i vzdálenější okolí.“

„To už totálně ztratíme orientaci. Ani na blbej kompas tu není spoleh!“

„Já navrhuju počkat chvíli na místě a trochu to promyslet,“ nadhodil vědec. „Možná nás začnou hledat.“

„Kdo nás začne hledat, ty idiote? V táboře zůstali jen Mat a Berryová. Ti za námi pod zem nepolezou! Buďto najdem tu díru sami, nebo jsme v prdeli! V prdeli, rozumíš?“

„Klid, Scotte,“ položil mu parťák ruku na rameno. Byl nejmní o půl hlavy vyšší a mnohem rozložitější. „Mahony má pravdu, musíme se pohnout o kus dál.“

„Jo, jasně, Mahony má pravdu,“ zavrčel chlap. „Mahony má vždycky pravdu. Vlezeme sem dolů a budou z nás pracháči, to byl, tuším, taky jeho nápad!“

„A my s tím souhlasili,“ přikývl hromotluk nevzrušeně, upravil si popruh pulsní karabiny a pohlédl do šera. Na krosně měl z pomačkaných rudých písmen poskládané jméno *Olaf Stenbock*, jemuž dělal po všech stránkách

čest. Vousatý jako Viking, zrzavý jako Viking, statný jako Viking. Tmelící prvek tradičně rozhádané skupiny.

O pár minut později postupovala čtveřice astronautů znovu temnou chodbou do neznáma. Mahony se dobrovolně chopil reflektoru a zaujal místo v čele, jako by chtěl dát najevo, že se nezříká svého dílu odpovědnosti. Za sebou slyšel Olafovo rytmické oddychování a těžké kroky dunící po kovových roštích.

Všechny chodby v této části měly podobný průřez. Přes čtyři metry na šířku a zhruba tři na výšku, bráno od povrchu roštů ke stropu. Hloubka prázdného prostoru pod rošty činila jeden až dva metry, přičemž pohled skrz husté mřížoví prozrazoval, že dno dole pokrývá tlustá vrstva prachu a jemné suti. Stěny tvořily střídavě hladké kamenné kvádry a holá skála, jen místy bylo možno rozeznat zbytky jakési omítky.

Díky citlivé optice hledí mohl Mahony stáhnout výkon reflektoru na třetinu a šetřit články, přesto dohlédl desítky metrů daleko. Světlo na helmě nechal na rozdíl od ostatních vypnuté. Ačkoli i jeho mrazilo při pomyslení, co bude, pokud nenaleznou cestu ven, stále zůstával fascinován, jaký úžasný objev se jim poštěstil. Všechny stopy po záhadné civilizaci Harudanů, které člověk na několika málo kosmických tělesech doposud objevil, byly podstatně staršího data a jakýkoli dobře zachovaný technický či umělecký artefakt mohl ze svého majitele učinit boháče. A tady zůstalo v provozu zařízení netušeného rozsahu! Rošty tvořící zvýšenou podlahu emitovaly podle Rona jakési krajně exotické energetické pole, a když se jich dotkl prsty, cítil i bez de-

tektoru jemné mravenčení. Doufal, že to není zdraví nebezpečné.

Snad nejvíce tloukl do očí kontrast mezi zašlým vzhledem stěn a svěžím leskem roštů, jejichž povrch nevykazoval sebemenší známky opotřebení či koroze. Jako by je sem kdosi položil včera. Bylo možné, že v této podobě přečkaly tři až čtyři tisíciletí? Nejspíš ano, neboť prach, který propadal oky, se na dně hromadil celé věky. Bůh ví, kam to vlastně vlezli...

Během následující čtvrt hodiny minuli tři odbočky, do nichž pokaždé namířil světlo, chodby však byly o poznání užší a skupina se již dříve rozhodla držet pouze hlavních spojnic. Šlo o klíčové pravidlo, jak se neztratit úplně. O něco později dorazili k místu, kde hrubě opracovaný skalní povrch vystřídaly masivní kamenné bloky, zčásti pokryté hmotou připomínající cement. V poškozené „omítce“ byly otisknuty zbytky obtížně rozlišitelného reliéfu a dlouhá řada znaků. Na podobné nálezy naráželi zřídka.

„Dokážeš něco z toho rozluštit?“ obrátil se Olaf k vědci.

„Nebud' blázen,“ odplivl si Scott, „jak by mohl? S těmi klikyháky si ještě neporadil nikdo.“

„To není tak docela pravda,“ zabručel muž s bradkou, „nad některými symboly panuje vcelku shoda. Ten nápis na povrchu působil jako určité varování a tohle se mu vzdáleně podobá, ale já na harudanské písmo rozhodně odborník nejsem...“

„Jsou za tou zdí nějaký prázdný prostory?“ zeptal se Mahony.

Vědec si chvíli pohrával s detektorem, pak zavrtěl hlavou. „Tímhle směrem ne. Nejméně sedmnáct metrů skály, dál nedosáhnu.“

„Tak snad abychom se zas pohli,“ kývl Olaf.

Následujících tři sta metrů přineslo další dvě odbočky a pozvolné zakřivení chodby do levotočivé zatačky, což byl ojedinělý architektonický prvek v jinak pravoúhlém labyrintu.

„Necejtíte něco?“ zeptal se Mahony a zvolnil krok.

„Nějakej smrad,“ přikývl Olaf.

„Jako by se tu někde rozkládala mršina...“

„Mršina? Na týhle planetě skoro nic nežije.“

Skupina váhavě pokračovala vpřed a brzy stanula na prahu nevelkého kruhového sálu, zastřešeného ostře zalomenou klenbou, po jehož obvodu se černala ústí několika dalších vstupů. Žádnou podobnou místnost zatím nespatriili, největší překvapení však představovala trojice rozměrných nádob rozestavená v jejím středu. Bachraté povrchy džbánů pokrývaly jednoduché geometrické ornamenty, na dálku špatně rozeznatelné. Podlahu jako všude tvořila hustá kovová mříž.

„A do prdele, čumte na to,“ vydechl Scott, zatímco Mahony nahodile těkal reflektorem z jednoho místa na druhé. S výjimkou těch obřích misek však nic dalšího neobjevil.

„To je puch,“ zavrčel Olaf.

„Budto tady nedávno něco pošlo,“ utrousil vědec, „nebo to ještě žije.“

Znepokojivá představa, pomyslel si Mahony a současně postřehl, že Olaf se Scottem svírají v rukou karabiny.

Tohle nebylo dobré místo. Na druhou stranu jen ta keramika musela mít nedozírnou cenu. Nedotčené harudanské artefakty...

Opatrně došli do středu sálu. V jedné z nádob byla voda či jiná čirá kapalina, v další zbytky jakéhosi zrní a v té největší beztvaré hroudy slizké organické tkáně. Nebo něčeho, co organickou tkáň připomínalo. Mastný a upatlaný se zdál i povrch roštů v bezprostředním okolí.

„To je maso,“ vydechl nevěřicně Scott, zatímco Mahony mlčky zíral na nevábnou změť šlach a potřhané svaloviny. Mozek jako by se mu protácel naprázdno. Jak dlouho může trvat, než se taková tkáň rozloží... Několik dní? Tu misku naplnilo něco inteligentního v době, kdy *Hermes* již kroužil na oběžné dráze. Nebo dokonce v době, když lidé budovali na planetě základní tábor a pořizovali první dokumentaci jedinečného archeologického naleziště.

„Co to znamená?“ zeptal se tiše Scott. „Že jsou pořád tady?“

„Nejspíš ano,“ přitakal vědec. „Ostatně ty lávky, co po nich šlapeme, jsou v dokonalém technickém stavu. Udržovat aktivní *Lowardovo pole* o podobné intenzitě musí být neuvěřitelně náročné. Lidstvo nedisponuje žádnou podobnou technologií.“

Zatímco ostatní se nervózně rozhlíželi, muž s bradkou pomalu zdvihl pravici a krátce zamával.

„Myslíš, že nás vidí?“

„Nevím.“

„Třeba nám pomůžou pryč...“

Při představě, že je pozorují neviditelné oči legendami opředených Harudanů, se Mahonymu stáhl ža-

ludek, současně však cítil, že tu něco nehraje. Všechny nadzemní části staveb byly zvětralé tisíciletími nepohody, na planetě prokazatelně nežilo nic většího než hadi a brouci. Kdo by se schovával pod povrchem tak dlouho?

„Mám dojem, že tu něco krměj,“ konstatoval suše Olaf.
„Mimochodem, ten smrad nejde z toho masa.“

Tahle věta jako by ostatní vytrhla z omámení.

„Měli bychom se zdekovat,“ usoudil Mahony. „A to hned.“

„Nebylo by lepší počkat a pokusit se navázat kontakt?“

„Mám vtíravej pocit, že ne.“

„Máme kvéry...“

„Můžeme se sem kdykoli vrátit,“ podpořil Mahonyho nečekaně vědec, kterému představa setkání se záhadnými bytostmi zřejmě také naháněla husí kůže. „Pokud toto místo tvoří geometrický střed labyrintu, jak předpokládám, najdeme ho snadno.“

„Tak padáme,“ houkl Olaf.

„Stejnou cestou?“

„Pro začátek.“

Vyrazili. Zatímco reflektor olizoval povrch kamených stěn daleko před nimi, čtyři páry bot energicky dupaly po kovových roštech. V hlavách měli zmatek. Nález potravin byl tak bizarní, tak neuchopitelný... Nic tady nesedělo. Futuristická technologie lávek, primitivně působící nádoby, stěny jak z říše Inků, maso na planetě, kde není co zabít a naporcovat...

„Tohle pobíhání je na hovno,“ zavrčel po chvíli Olaf.
„Zase se ztratíme. Měli bychom si začít dělat nějaký značky.“

„Nejlíp na křižovatkách,“ přikývl Mahony, který na to už taky pomyslel. „Navrhuj, abychom...“

„Počkejte!“ sykl náhle vědec a stanul na místě se zdviženou pravicí.

„Co se děje?“

„Mám pohyb!“

Všichni strnuli jako sochy.

„Pohyb?“

„Jo...“

Muž zvolna pohyboval detektorem naměřeným proti stěně.

„Už je to pryč... Paralelní chodba, vzdálenost devět metrů...“

„Jsi si jistej?“

„Nejsem. Ta skála je moc silná... Projdu záznam.“

Vědcovy prsty se roztančily po displeji, zatímco trojice postav nervózně těkala zrakem z jedné strany na druhou. Díky sklopeným hledím si neviděli do očí, ale Olaf i Scott opět pevně svírali karabiny a Mahony trpce litoval, že si nevzal zbraň jako oni. Na neobydlené planetě mu to přišlo lehce nadbytečné.

„Jo, byl tam pohyb,“ potvrdil vědec. „O dost rychlejší než my.“

„Do prdele,“ zaklel Scott. „Co to kurva může bejt?“

„Mám vypustit *raracha*?“ zeptal se Olaf.

„Ne,“ zavrtěl Mahony hlavou. „Zas o něj přijdem, už máme posledního.“

„Tohle je dobrá příležitost.“

„I kdybys tu chodbu našel, už je to pryč.“

„Jo, asi máš pravdu... Takže, co dál?“

„Pokračujem.“

„Kam?“

„Navrhuju vrátit se ještě víc zpátky a začít prohledávat ty úzký odbočky,“ ozval se vědec. „Možná jsme udělali chybu, když jsme se jim vyhýbali. Východ najdeme spíš na okraji labyrintu.“

„Ale ta šachta ústila do široký chodby, ne do úzký...“

„Třeba je tady východů víc. Všimněte si, že vzduch není zatuchlý a koncentrace kyslíku odpovídá venkovnímu prostředí. To nevypadá na uzavřený prostor, zejména pokud tu něco běhá a dechá. Čekal bych nějaký větrací systém.“

„Lepší blbej plán než žádný,“ přikývl Olaf. „Tak jdeme...“

Přítmím se znovu rozezněly kroky. Minuli řadu vstupů do postranních chodeb, ale zatím byli příliš blízko záhadného sálu, aby se nechali zlákat k jejich průzkumu. Mahony se snažil za chůze přemýšlet. *Možná jsme měli šlohnout tu vodu, napadlo ho zpětně, to je limitující faktor.* Ze tří litrových lahví, které si každý nesl v krosně, už notně upili...

Zděšené zavřísknutí za jeho zády přervalo proud myšlenek.

„Kurva!“ řval Olaf zmateně, „kurva!“

Mahony horečně šermoval reflektorem. Così mohutného se několika rychlými skoky vzdalovalo ve směru, odkud přišli, a vzápětí zmizelo za rohem. Než se stihl zorientovat, byla chodba prázdná.

„Bože můj,“ zachrčel šokovaně a pak s obavami ozářil vědce sedícího na zemi. „Jsi v pořádku, Rone?“

„Scott...“ namířil muž roztřesený prst do tmy. „Scott...“
Teprve nyní si Mahony všiml, že zůstali jen tři.

„Ondeslo ho to...“

„Viděls, jak to vypadalo?“

„Ne... ne. Bylo to děsně rychlý.“

Mahony si zkusil vybavit letmo zhlédnutý stín. Pohybovalo se to s pružností velké kočkovité šelmy. Ohavně velké...

Jako první se vzpamatoval Olaf. Nejdřív pomohl na nohy vědci, pak sebral z podlahy Scottovu karabinu a podal ji Mahonymu.

„Vem si ji.“

Mahony zasadil reflektor do úchyty na zbrani a trpce se uškříbl. Už nevadilo, že si nevzal vlastní.

„Musíme pro něj,“ konstatoval nevzrušeně Olaf.

„To je šílenství...“

„Taky bych tě v tom nenechal.“

Rozhostilo se ticho.

„Dobře... Souhlasím.“

Dva muži s namířenými karabinami zvolna vykročili k místu, kde jim tvor zmizel z očí, třetí je váhavě následoval.

„Prázdná,“ řekl Mahony, když proudem světla osahal útroby úzké odbočky.

„Tak dál.“

Prošli chodbou a vynořili se v jiné, o poznání prostornější.

„Doprava, nebo doleva?“

„Nemám páru.“

Morový puch tvora stále visel ve vzduchu.

„Támhle vzadu něco je, posviť tam...“

Mahony namířil reflektor do dáli a přimhouřil oči.

„Ta čára na zemi, vidíš ji?“

„Jo.“

„Omrknem to.“

Ta čára na zemi byla střevo. Několikametrový, mokře se lesknoucí pás rozvinutý do délky jako had. A pár krvavých chuchvalců okolo. Tlustá vrstva prachu pod mřížovanou podlahou zřejmě absorbovala tratoliště.

„Odpočívej v pokoji, Scotte,“ pronesl Olaf.

„Zas mám pohyb,“ ozval se za nimi Ron.

„Kde?“

Ruka svírající kvantový detektor se viditelně chvěla. „Tímhle směrem, ale vzdálenost přesně neodhadnu...“

Dvojice zbraní mířila do šera.

„Ty pohyby jsou nějaký divný.“

„Jak divný?“

„Ten tvor nikam neutíká. Chytám jen takový malý posuny... Jako by přešlapoval na místě.“

Mahony se nespokojeně zamračil a pohlédl na Olafa. „Teď bych *raracha* zkusil.“

Rozložitý astronaut souhlasně přikývl a opřel karabinu o zeď. Pak rozeplnul pouzdro u pasu, vyňal sondu a vyhodil ji do vzduchu. *Rarach* se nebezpečně propadl, ale metr nad zemí to s obtížemi vybral a vystoupal do původní výše. Průsvitná křídélka se v záři reflektoru krátce zaleskla. Pole emitované rošty negativním způsobem ovlivňovalo homogenitu planetární magnetosféry, což sondě znesnadňovalo levitaci, nemluvě o tom, že rušilo signál, který mohl kdykoli vypadnout. Praktic-

ký dosah průzkumníka zůstával omezen na pár desítek metrů.

Olaf se dotkl náramkového ovladače na levém zápěstí a jemným pohybem prstu otestoval ovládání. *Rarach* poslušně zakroužil.

„Tak leť, prcku...“

Mahony sledoval vzdalující se sondu, pak vztáhl paži k helmě. Obraz před jeho zrakem prošel proměnou. Místo nehybné výseče prostoru kontrolované hlavními karabin začala vnitřní strana hledí promítat roztřeseně ubíhající stěny a podlahové rošty. Odteď byl *rarach* jeho očima.

Sonda dorazila k první odbočce a zahnula doleva. Jakmile opustila prostor ozářený vzdáleným reflektorem, stal se přenos o poznání zrnitějším, laděným do modrofialových tónů. Zařízení disponovalo vlastním světelným zdrojem, jehož intenzita byla tak nízká, že by jej lidské oko nezaznamenalo, ultracitlivé optice však stačilo.

Úzká spojovací chodba ústila do křižovatky ve tvaru T, kde zůstal *rarach* krátce viset.

„Kam teď, Rone?“ zeptal se Olaf.

„Doprava, blížíš se k tomu...“

Výjev se znovu rozhybal. Další prázdná chodba, další temné ústí postranního vstupu.

„Sakra! Začínám ztrácet signál!“

„Teď doleva.“

Nekvalitní obraz na vteřinu vypadl a opět se chytil. Pás roštů byl v těchto místech o poznání užší, dvojice ubíhajících stěn se k sobě přiblížila na necelé tři metry.

„Krucí! Něco tam je...“

Rarach opatrně zpomalil. Světelný koláč nedosáhl daleko, ale v hrubě zrnícím šeru cosi velkého změnilo polohu.

„Jdu blíž...“

Světlo zalilo podrážky Scottových bot, bezvládně natažené nohy a změt vyhřezlých orgánů, mezi nimiž se mrskal jakýsi tlustý had. Vzápětí pohlédli tváří v tvář zrůdě.

„Bože...“ splynulo Mahonymu ze rtů.

Obrovské vodnaté oči a divoká hříva jako by patřily rozcuchané čarodějnici, tím však podoba s čímkoli inteligentním končila. Místo nozder zel hvězdícovitý otvor, horní okraj bezedné tlamy lemoval složitý závěs kusadel, pod nimiž se svíjel a kroutil masivní sosák či jazyk, hadovitě prohrabující obnažené útroby mrtvého člověka.

Mahony potlačil prudké nutkání dávit, ale zrak neodvrátil. Za celý svůj život nespátril nic tak zvráceně odpudivého. Tělo zůstávalo z větší části skryto, ale mohutná tlapa s tygřími drápy, spočívající vedle rozervaného hrudníku oběti, napovídala cosi o jeho rozměrech. Jako by velká šelma ulovila králíka.

„Sakra!“ sykl Olaf. „Ona ho vidí!“

Až nyní Mahonymu došlo, že se vyvalené oční bulvy, zářící jako dva bílé talíře, obracejí k *rarachovi*.

„Stáhni ho,“ hlesl. „Rychle...“

Tím představení skončilo. Obraz oživé noční můry vystřídal důvěrně známé záběry ubíhajících roštů a Mahony se odpojil. Skrz hledí opět spatřil štíhlou hlaveň karabiny a stěnu ozářenou reflektorem. Nikdo z trojice

nepromluvil až do chvíle, kdy *rarach* přilétl a jemně dosedl do Olafovy dlaně.

„Můj Bože, Rone, co to bylo?“

„Mimozemská forma života, co na to říct...“

„Ale zatraceně odporná. Vypadalo to jako nějaká... chiméra.“

„Je to vlastně historická událost,“ zamumlal vědec bezvýrazně.

„Jako by tím špičatým jazykem Scotta vysávala,“ nedokázal Mahony zapudit vracející se obraz.

„Jo... vypadalo to tak.“

„Myslíš, že je to Harudan?“

„Ne, to si nemyslím.“

„Proč ne?“

„Pár vyobrazení se dochovalo. I když jde o silně stylizované a matoucí reliéfy, určitou představu si odborníci vytvořili. A tohle se jí ani vzdáleně nepodobá. Navíc ta bestie nepůsobí inteligentně.“

„Ty oči nebyly zvířecí...“

„Tohle není bytost schopná stavět subprostorové kosmické lodě. Všiml sis těch tlap?“

„To jsem si tedy všiml. A drápů taky.“

„Tipuju, že tenhle labyrint je něco jako vězení.“

„Myslíš, že to celý postavili pro ni?“

„Možná.“

„Proč ji nezabili?“

„Netuším.“

„Ať je to cokoli, pořád to sedí tři chodby od nás,“ připomněl suše Olaf. „Měli bychom pohnout prdelí.“

„Chceš pokračovat původním směrem?“

„Jo, vrátíme se, odkud jsme přišli. Ta šachta tam někde je. Byla blbost, že jsme se takhle vzdálili.“

Zanedlouho se trojice mužů opět ubírala širokou chodbou, v níž tragicky pozbyla druhá. Mahony zůstal v čele, vědec zaujal místo za ním a Olaf sestavu uzavíral. Poslední pozice se zdála nejnebezpečnější, neboť prozatím jediný útok přišel zezadu.

„Já to pořád nechápu,“ utrousil Mahony soustředěně sledující neklidnou výseč světla. „Někdo tu potvoru krmí. To maso nebylo ani zkažený... Někdo tu s ní musí být.“

„To žrádlo je fakt záhada,“ přitakal vědec lehce zadýchaným hlasem. „A taky, jaký ten tvor používá smysly. Ty veliký oči musejí být úžasně citlivý, ale v absolutní tmě stejně nepomůžou. Spíš bych čekal nějakou formu echolokace nebo vyvinutý čich...“

„Nežeňte tolik,“ zavrčel Olaf, „už mám vykroucenej krk, jak furt čumím dozadu.“

„Promiň,“ řekl Mahony a zvolnil. „Snad jí stačilo, že ulovila Scotta.“

„To upřímně doufám.“

„A do prdele...“ vydechl vědec.

„Co se děje?“

„Mám zase pohyb.“

„Kde?“

„Paralelní chodba, šest metrů...“

Zastavili.

„Ona nás nenechá odejít,“ konstatoval věčně Olaf.

„Zkusíme ji nějak setřást.“

„Nesetřesem.“

„Tak co chceš dělat?“

„Musíme ji zabít.“

„Jak?“

„Počkáme si na ni.“

Mahony tu myšlenku chvíli převracel v hlavě. „To má logiku,“ uznal. „Máš nějaký plán?“

„Ne. Akorát bych vybral úsek, kam neústí žádná postranní chodba. Aby to k nám měla aspoň třicet metrů bez možnosti krytu.“

„To zrovna stojíme dost blbě, támhle vpředu jeden vchod vidím, ale za námi se to už dlouho nevětvilo.“

„Tak trochu couvnem.“

Vrátili se o kus zpátky a zaujali obrannou pozici. Mahony mířil zbraní na jednu stranu, Olaf na druhou, a vědec uprostřed sledoval detektor.

„Co když nepřijde?“

„Třeba jí křivdím a má dost,“ odpověděl Olaf, „ale musíme to ověřit. Počkáme alespoň dvacet minut.“

„Dobře. Někakej pohyb, Rone?“

„Momentálně nic.“

Rozhostilo se ticho. Mahony zvažoval své šance v případném boji. Elektromagnetická karabina byla vražedné monstrum, o jehož schopnosti zlikvidovat libovolnou formu života neměl nejmenších pochyb. Na druhou stranu nikdo z nich neprošel speciálním střeleckým výcvikem a zbraně postrádaly systém gyroskopicky stabilizovaného zaměřování. Opravdu rychlý tvor se dokáže přiblížit během několika vteřin a strefit poskakující cíl během tak krátké doby není pro necvičené oko nic jednoduchého. Přesto jako by ho strach zvolna opouštěl. Vě-

děl, že Olaf nervy neztratí, a on sám to taky podělat nehodlal. Byl odhodlán neuhnout a střílet do poslední chvíle. Lepší se ctí padnout než se nechat uštvat ve tmě jako krysa. Kosmický pionýr má riziko smrti v popisu práce.

„Zas mám pohyb... ta samá rovnoběžná chodba.“

„Co dělá?“

„Jako by chodila tam a zpátky...“

„Ví o nás,“ zabručel Olaf.

„Měls recht,“ uznal Mahony. „Asi by nám nejradši někde na křižovatce vpadla do zad.“

„Jo, lovecký instinkty jí zjevně nechyběj.“

Odmělčeli se. Karabiny dál mířily do šera. Na opačné straně několik metrů tlusté skály se procházel smrtelně nebezpečný tvor, jenomže lovecké instinkty nechyběly ani dvounohým tvorům ze vzdálené modré planety. I tam měli se zabíjením bohaté zkušenosti.

„Sakra,“ sykl vědec. „Už je v naší chodbě... naproti Mahonymu!“

Mahony zaklekl a pevně sevřel zbraň s připevněným reflektorem. Dohromady to byla docela váha. Zatím ale neviděl nic.

„Jde určitě z jeho strany?“ zeptal se Olaf.

„Určitě... Už mi nestíní žádná zeď, je to jasnej signál.“

Hluboko v útrobách chodby, na samé hranici osvětlené zóny, se zjevila špatně rozeznatelná temná skvrna. Pulsní karabina promítala dopadový bod zaměřovacího paprsku na Mahonyho hledí, ale zelený kruh s dvojitým křížem poskakoval jako živý. Na tuto vzdálenost nedokázal udržet cíl v jeho středu.

„Nestřílejte,“ zašeptal Olaf, jenž mu stanul po boku. „Nesmíme tu mrchu zaplašit. Jestli mineme nebo ji jen zraníme, je to celý na draka. Musí zhebnout.“

„Tak co mám dělat?“

„Čekej, až zaútočí.“

„OK.“

Zjevně váhající tvor občas trochu popošel nebo uhnul do strany, jinak se nedělo nic. Mahony krátce sklonil zbraň, aby ulevil unaveným pažím, a číslice, udávající vzdálenost v metrech, prudce poklesla, jak paprsek zamířil k podlaze. Vzдор chrániči ho bolelo koleno otláčené od tvrdého roštu, takže uvažoval o změně pozice. Olaf se zakleknout neobtěžoval.

Znovu zalíčil a zkusil stabilizovat neklidný kruh s křížem, když postřehl, že černá skvrna provádí jakési trhané pohyby. Okamžik nato mu došlo, že jsou to skoky. Tvor se řítí směrem k nim a viditelně roste v zaměřovači. Dvojice karabin se probudila k životu. Proti cíli vylétly desítky ohnivých světlušek, zanechávajících za sebou rychle hasnoucí bělostné čáry jako narýsované podle pravítka. Vzduch ionizovaný výboji ostře štípal v nose.

Přestože většina plazmových střel končila na stěnách a podlaze, některé zřejmě zasáhly, neboť tvor začal kličkovat, jako by se snažil vyhnout ohnivým bičům. Tím učinil míření ještě obtížnějším. Z kovových roštů létaly gejzíry jisker a občas odlétl viditelný chuchvalec i z obludy. Stále se však nehroutila. Mahony horečně zkoušel trefit nyní již mohutný cíl, plavně se přemísťující z jedné strany na druhou, a hlavou mu blesklo, že jsou v háji. Zbývaly vteřiny. Obluda se zapotácěla, ale znovu naby-

la rovnováhu a mohutným finišem zdolávala poslední metry. Série střel vypálená z bezprostřední blízkosti jí ve skoku rvala hrud' i pitoreskní obličej s kusadly a vyhřezlým jazykem.

Po velkolepém saltu a několika divokých kotrmelcích znehybněla dýmající hora svalů tři kroky před rozpálenými hlavními karabin. Mahonyho bradu a hledí ohodila teplá sprška. Neuhnuli. On ani Olaf... Ani bestie.

Několik okamžiků strnule klečel a naslouchal, jak vědec za jeho zády zvrací. Ve vzduchu pronikavě páchl ozón a seškvážené maso. Bylo po všem.

„Do prdele,“ odplivl si Olaf, „ta má výdrž. Něčemu takovému bych nevěřil.“

„Ani já,“ zavrtěl Mahony hlavou a ztěžka vstal. „Ale zmákli jsme to...“

Pomalým krokem obešel nehybné tělo. Jedno z velkých očí explodovalo, druhé se kalně obracelo k podlaze. Pod termitími kusadly zel otvor, z něhož vybíhal obrovitý kruhový jazyk delší než metr, nyní bezvládně spočívající na zemi. Zatímco u kořene byl tlustý jako mužské stehno, na opačném konci se zužoval do ostré sklovité špice s drobným otvorem. Žádného podobného tvora doposud lidské oko nespatriilo.

„Slušný drápy,“ konstatoval Olaf a kopl do mohutné tlapy. Na rozdíl od bizarní hlavy připomínala anatomie trupu a končetin pozemské šelmy, byť šlo o šelmu mimořádně robustní, s kůží ozdobenou závěsy jakýchsi trnů. „Tu bychom si měli vycpat.“

Mahony si chvíli prohlížel strašlivé rány způsobené střelbou, poté se raději stáhl dál od smrdutého kop-

ce. Pod nohama mu zaskřípělo drobné pouzdro. Povrch roštu byl poset množstvím odhozených akumulčních zásobníků, z nich každý přispěl k úspěchu třemi výboji. Ve skutečnosti jich ale většinu promrhali mizernou střelbou.

Brzy ztratil o mršinu zájem i Olaf, zatímco vědec, je muž otrnulo, kolem tvora doslova tančil a vyražel fascinované výkřiky. Nakonec začal odřezávat nožem kusy tkáně a cpát je do úzké vzorkovnice.

„Tak pojď, Rone,“ řekl Olaf mírně. „Víc toho sajrajtu nepotřebuješ. Teď už nám snad nikdo na záda dechat nebude.“

* * *

„Berte to jako předběžnou analýzu, ale osobně bych řekl, že jsme v hajzlu,“ konstatoval Mahony. Seděl na tvrdých rostech zády opřený o chladnou skálu, zatímco v lýtkových svalech mu pulsovala tupá bolest. Potřeboval si odpočinout. Už ztrácel přehled, kolik hodin uplynulo od jejich vítězství nad obludou, ale ke svobodě je nepřiblížilo. „Opravte mě, jestli se pletu.“

„Dokud decháš, nejsi nikdy v hajzlu,“ namítl Olaf sedící po jeho boku, ale hlas měl chraplavý a moc povzbudivě to nevyznělo. „V hajzlu je zatím akorát Scott, budiž mu bludiště lehký... MIMOCHODEM, dal bych si steak.“

„Tak už krucinál vstaňte,“ zaprskal podrážděně Ron, rozkročený uprostřed chodby jako bachař. Pod zářící hvězdou na čele mělo jeho hledí barvu rtuti. „Musíme dodělat tenhle sektor.“

„Dvacet minut pauza, Rone.“

„Dvacet minut už se tu válíte. Já jsem taky utahanej, ale musíme dál.“

„Kam dál?“

„Minimálně prohlídnout tyhle tři odbočky, než se vrátíme na křižovatku. Vždycky dojít až na konec a zpátky.“

„Pauza, Rone.“

„Jestli nezvednete prdele, tak ty chodby prohlídnu sám.“

„Přestaň blbnout...“

„Myslím to vážně, nebudu mrhat časem, dokud jsem ještě při síle. To by byla sebevražda.“

„Je to na hovno.“

„Dobře, tak já jdu. Půjčíš mi reflektor?“

„Neměli bychom se rozdělovat.“

„Projdu jenom nejbližší chodbu a nikde neodbočím. Nemůžu zabloudit.“

„Když na tom trváš... Ale vem si i flintu. A buď ve spojení.“

Vědec krátce zaváhal, pak ale od Mahonyho přijal světlo i s karabinou.

„Za chvíli jsem zpátky.“

„Je jako pominutej,“ potřásl Mahony hlavou, když postava zmizela za nejbližším rohem. „Ty věříš, že má tohle pobíhání ještě nějaký smysl?“

„Já myslím, že bychom se měli vrátit do toho sálu,“ odtušil astronaut. „Někdo tam nosí žrádlo, tak tam bude nejspíš i východ. Nebo si na toho dobrodince rovnou počkáme.“

„Nebude nasranej, že jsme mu zabili mazlíčka?“

„Mazlík šel po krku nám. Navážeme dialog mezi inteligentníma rasama. A když začne porozumění váznout, pořád máme kvéry. Ten sál je klíč k celý týhle prolejšačce.“

„Mám z toho sálu blbej pocit.“

„Stejně tam nakonec budeme muset. Nejpozdějc až nám dojde voda. Sám jsi říkal, že jsme si z tý amfory měli doplnit flašky.“

„Můžou v ní být bakterie nebo viry.“

„Ty můžou bejt i ve vzduchu a my nemáme ani blbý respirátory.“

„Koho by napadlo, že tady dole bude něco živýho,“ zamračil se Mahony. „Ale tu vodu bych pil, až bude nejhůř. Spíš bychom měli najít Scottovu krosnu, jsou v ní ještě dvě lahve.“

„Jestli je ta potvora nerozdupala, když si z něj dělala míchanej salát.“

„Hm...“

Mahony poposedl, aby ulevil otláčenému zadku, a zavřel mírně pálící oči. Okolní labyrint tonul v mystériózním tichu. Pokud se z tohohle dostane, bude mít nadosmrti o čem vyprávět. Nejspíš bude i pěkně slavný. Bohatý možná ne, ale slavný určitě. Chvilí se tou představou opájel, pak raději vyhnal myšlenky na zářivou budoucnost z hlavy. Trochu moc předbíhal.

Minuty plynuly. Bez reflektoru nebylo okolí tak jasně osvětleno, ale lampa na helmě a adaptabilní hledí na střední vzdálenost bohatě postačovaly.

Ten pošuk už je pryč nějak dlouho, uvědomil si s nelibostí a zapnul mikrofon. „Hej, Rone, slyšíš mě?“

Žádná odezva.

„Tak Rone!“

Stále ticho.

„Rone, odpověz!“

„To blbý pole asi blokuje signál,“ usoudil Olaf.

„Neměl chodit daleko, je jako malej...“

„Každopádně kondici má lepší než my, hubeňour jeden podvyživená,“ zabručel astronaut a s námahou vstal. „Holt horolezec.“

Mahony zamyšleně sledoval, jak hromotluk sbírá opřenou karabinu, odchází do středu chodby a protahuje se. Už přestával doufat, že naváže spojení, když v reproduktoru cosi zachytil. Znělo to jako zrychlený dech.

„Rone?“ pronesl opatrně.

„Hele, poslyš,“ ozval se Olaf, „necejtíš něco?“

V následující vteřině prolétla vzduchem obrovská temná masa a stojící postavu doslova smetla. Nejhlasi-
tější zvukem, který zazněl, byl rachot helmy, kutálející se jako zářící fotbalový míč daleko do útrob chodby. Mahony vytřeštěně zíral na bestii.

Tvor mu pohled oplácel. V hypnotizujících očích zrůdy probleskovala jakási deformovaná inteligence, zatímco pružné pohyby a volně rozevlátá hřívá propůjčovaly jejímu vzhledu zvráceně ženskou auru. Hladké bílé čelo se matně lesklo, jako by bylo tvořeno holou kostí, hlavní pozornost si však kradla impozantní sbírka kusadel a odporné chapadlo s ostrou špicí, mrskající se v ústech. Po několika okamžicích dlouhých jako věčnost sklopila obluda zrak a přišlápala bezvládně ležícímu Olafovi hlavu, která se suchým lupnutím praskla. Druhou tlapou mu bez viditelné námahy rozpárala hrudník. Mahony

slyšel praskot lámaných žeber, z nichž jedno vystřelilo až na kovové rošty.

Když skoncovala s prvním úlovkem, vykročila pro další. Mahony zasažený vlnou morového puchu se bezmocně krčil na zemi. I kdyby měl zbraň, stejně by ji nedokázal použít, hrůzou doslova zkameněl. Špičatý jazyk se hadovitě zavlnil, jako by připraven vstříknout do těla oběti jed, či vysát vše, co stojí za námahu. Zazněl odporový, mlaskavý zvuk. V téže vteřině proťaly prostor oslnivé bílé čáry, které přetížená optika hledí odstínila s nepatrným zpožděním, takže se Mahonymu před očima roztančila zářivá kola. Obluda odskočila, překulila se, zkusila vstát, ale znovu padla. Většina střel vypálených z minimální vzdálenosti končila ve velké hlavě. Místní vládkyně se nechala ostudně zaskočit.

Teprve, když před ním stanula štíhlá silueta s karabinou, došlo Mahonymu, že je po všem.

„Seš v pořádku?“ ozval se starostlivý hlas.

„Jo, jo...“ potřásl strnule hlavou a jako robot se vyhrabal na nohy. „Sem v pořádku. Dobrý...“

Šokovaně těkal zrakem po bojišti. „Je jich tu víc,“ zašeptal. „Těch potvor je tu víc...“

Vědec se místo odpovědi odvrátil a začal mohutný trup mršiny ozařovat z různých stran. Mahony ho chvíli sledoval, pak udělal několik nejistých kroků a zvedl ze země Olafovu zbraň. Rozervanému tělu mrtvého druhu věnoval jediný bezmocný pohled.

Nakonec stanul po Ronově boku nad zabitou šelmou.

„Olaf navrhoval vrátit se do kruhového sálu,“ řekl tiše, „ale to nevěděl, že tady ta bestie není sama... Co myslíš?“